SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 22. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 4, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 4-го ЛЮТОГО 1992. Ч. 22. РІК XCIX.

ПРЕЗИДЕНТ ПРИЗНАЧИВ НОВИХ КОМАНДИРІВ

Київ (УНІАР). — Тут у понеділок, 27-го січня, відбулася пресова конференція голови Верховної Ради України Івана Плюща. Серед іншого, він повідомив, що Президент України, головнокомандуючий збройними силами України Леонід Кравчук підписав указ про призначення нових командуючих Київською, Одеською та Прикарпатською військовими округами, якими досі керували генерал-полковники: Віктор Чечеватов, Іван Морозов, Віктор Скоков.

Питання про зміну керівників військових округ детально обговорювалося на засіданні Ради Оборони, яке відбулося кілька днів раніше. Причиною заміни є не лише те, що командуючі трьома округами відмовилися присягати Україні, але головно те, що командуючі були призначені на свої пости іншими державами і президентами. Україна нині є незалежною державою і має право самостійно вирішувати ці питання, зокрема в дільниці оборони.

Київську округу очолив генерал-лейтенант Валентин Борискін, який був першим заступником командуючого і начальником штабу військової округи. Серед вищих офіцерів, як повідомила газета „Известия", він перший присягнув Україні. Одеську військову округу очолив генерал-лейтенант Віталій Радецький, який командував танковою армією. Прикарпатську військову округу очолив генерал-лейтенант Валерій Степанов, який раніше командував армією.

Щодо Чорноморської фльоти Рада Оборони ніяких рішень не приймала. Спільна комісія українських експертів і представників міністерства оборони колишнього СССР збиралася вже тричі: один раз у Києві і двічі в Москві. На останньому засіданні у Москві 19-го січня експерти погодилися вважати на території України стратегічними: ракетні війська стратегічного призначення; стратегічну авіяцію; об'єкти космічного виявлення; об'єкти виявлення ракет військ протиповітряної оборони (ППО); об'єкти, де зберігається ядерна зброя.

На пресовій конференції 23-го січня в окружному будинку офіцерів заступник міністра оборони України генерал-лейтенант Іван Біжан розповів, що з боку московських експертів та маршала Євгенія Шапошнікова були спроби надати статус стратегічних військ кільком мотострілковим дивізіям, військовим училищам, військовим складам, базам відпочинку і санаторіям, а також повітрянодесантній дивізії. Тоді ж заступник міністра оборони повідомив, що до міністерства оборони звернулося 240,000 офіцерів, які бажають служити в Україні, повернувшись з різних держав колишнього СССР, де вони нині служать.

З Чорноморської фльоти надходять повідомлення, що командуючий фльотою Ігор Касатонов вже третій раз переніс церемонію присяги новобранців, намагаючись не допустити, щоб вони присягали Україні. Як повідомив член Спілки Офіцерів України Микола Гук, опитування в одному з учбових загонів Чорноморської фльоти показало, що більшість матросів-курсантів бажає присягнути Україні.

УКРАЇНА НЕ ВИЗНАЄ ДИКТАТУ РОСІЇ

Рим. — В інтерв'ю для італійської газети „Республіка" президент України Леонід Кравчук заявив, що взаємини між українцями і росіянами ніколи не дійдуть до війни. Він сказав: „Ми не хочемо зривати зв'язків з Росією, але ніколи не визнаємо диктату, і Борис Єльцин останнім часом зайняв збалансоване становище на цей рахунок. Коли наші стосунки стабілізуються, то зміцняться історичні, людські, культурні зв'язки між нашими державами. Проблеми залишаться, однак ми будемо їх вирішувати за столом переговорів".

Заторкуючи питання Криму, Леонід Кравчук, сказав, що в цій ділянці існує юридичний грунт, який не можна піддавати сумнівам, інакше виникнуть ще більші територіяльні проблеми.

Щодо Чорноморської фльоти Президент України сказав, що тепер працює українсько-російська комісія, яка приймає рішення про поділ фльоти.

За словами Л. Кравчука, Б. Єльцин не консультувався з ним, приймаючи рішення, що ракети на території Росії більше не будуть націлені на американські міста. Кравчук заявив, що жоден з президентів Росії, України, Казахстану і Білорусі не може самостійно прийняти рішення про застосування ядерної зброї, незалежно від того, де вона знаходиться.

Л. Кравчук підкреслив, що Україна не буде входити ні в який воєнний союз, однак має намір вступити до західної економічної і фінансової спільноти, оскільки конче потребує нової технології, ринкового досвіду і допомоги.

Парлямент розглядає закони про власність

Київ (УНІАР). — В середу, 29-го січня, на ранковому засіданні Верховної Ради України обрано заступника голови Верховної Ради. Ним став Василь Дурдинець, який очолював постійну комісію Верховної Ради з питань оборони і державної безпеки.

На становище голови постійної комісії з питань оборони і державної безпеки В. Дурдинець запропонував обрати члена Руху Юрія Костенка, але він не отримав достатньої кількости голосів.

Потім сесія приступила до розгляду пакету законопроєктів, які стосуються приватизації та роздержавлення. З доповіддю виступив голова тимчасової узгоджувальної депутатської комісії Юрій Сербин, який розповів про роботу своєї комісії над проєктами законів про приватизацію державних підприємств, про приватизацію невеликих державних підприємств і про приватизаційні папери. Співдоповідь зробив державний міністер з питань власности та роздержавлення Володимир Лановий.

Після обговорення депутати ухвалили у першому читанні проєкти законів про приватизацію державних підприємств, про приватизацію невеликих державних підприємств, про приватизаційні цінні папери.

На ранковому засіданні сесії Верховної Ради України 30-го січня розглядалася низка законопроєктів, у тому числі закон про форму власности на землю. Законом встановлені такі форми власности на землю в Україні: державна, колективна, приватна. Ці форми власности є рівноправними.

Щодо питання про формування валютних фондів України у поточному році, Верховна Рада України ухвалила рішення — зобов'язати Кабінет Міністрів негайно підготувати це питання до розгляду. Депутати постановили вилучити у колгоспів, радгоспів, інших землевласників та землекористувачів неродючі землі і ділянки та надати їх підприємствам, установам, організаціям під будівництво житла, промислових об'єктів та інших потреб.

У другому читанні розглянено проєкт, який після обговорення зформульовано як закон України про обмеження монополістичної діяльности та розвиток конкуренції. Депутати дійшли до висновку, що проєкт недостатньо опрацьований і зняли його з подальшого обговорення. Голова комісії з питань правопорядку та боротьби зі злочинністю, депутат Кондрат'єв представив розроблений чотирма постійними комісіями проєкт закону України про оперативно-розшукову роботу. Цей закон був прийнятий у першому читанні. Наприкінці денного засідання було ухвалено постанову, що з 1-го лютого підпорядковує військові прокуратури, розташовані на території Украни, генеральному прокуророві.

На вечірньому засіданні сесії прийнято у першому

(Закінчення на стор. 4)

Л. КРАВЧУК ВИМАГАЄ РЕЗИҐНАЦІЇ І. КАСАТОНОВА

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 30-го січня, народний депутат України Микола Поровський повідомив кореспондентів, що Президент України Леонід Кравчук надіслав телеграми на ім'я президента Росії Бориса Єльцина і командуючих збройними силами Співдружности Незалежних Держав маршалові Євгенію Шапошникову та військово-морською фльотою адміралові Чернавіну з протестом проти дій адмірала Ігоря Касатонова, який зневажив групу народних депутатів України, відмовившись прийняти їх та заборонивши пустити їх на кораблі.

Група народних депутатів, серед яких Лариса Скорик, Лесь Танюк старший консультант міністра оборони Лазоркін, 28-го січня прибула до Севастополя з метою ознайомити керівників Чорноморської фльоти зі становищем Верховної Ради України, а також Президента та Уряду України щодо створення українських збройних сил. Півтори години члени Президії Верховної Ради та представники міністерства оборони України простояли під дверима штабу Чорноморської фльоти, бо адмірал Касатонов відмовився від зустрічі з ними і взагалі через поріг їх не пустили.

Командуючий Чорноморською фльотою адмірал Касатонов, перебуваючи у бригаді кораблів охорони водного району в Донузлаві, — військовий склад цієї бригади недавно присягнув на вірність Україні, — звинуватив командира бригади капітана другої ранги Юрія Шалита у зраді Співдружности Незалежних Держав та в неморальності. На це звинувачення Ю. Шалит відповів, що діяв за велінням власної совісти, за згодою підлеглих та згідно з законами української держави. Від виконання обов'язків адмірал Касатонов усунув 13 офіцерів.

Президент Л. Кравчук звинуватив адмірала Касатонова в переслідуванні офіцерів, котрі присягнули Україні, в некоректних висловлюваннях на адресу вищих органів влади та керівників України. Л. Кравчук в рішучій формі вимагає усунення І. Касатонова зі становища командуючого Чорноморською фльотою. Дії Касатонова причинились до того, що в Україні заговорили про неприпустимість перебування на її території окупаційних військ, які не підкоряються керівництву суверенної держави і відверто ігнорують її закони і конституцію.

Появилася бібліографія В. Винниченка

Енглвуд, Коло. — Канадський Інститут Українських Студій повідомляє, що появилася праця п.н. „Володимир Винниченко. Бібліографія з примітками", яку опрацював покійний Вадим Стельмашенко.

Ця монументальна праця, що має 3,508 позицій, поділена на чотири частини: 1. Винниченкові твори (проза, драма, поезія, публіцистика); 2. Переклади; 3. Література про Винниченка (монографії, замітки в книжках і часописах та джерела чужими мовами); і 4. Два додатки матеріялів, які знайдено після закінчення праці над бібліографією. У праці надруковано шість показників імен, заголовків, перекладачів, часописів, криптонімів та псевдонімів, і предметів.

Ця бібліографія появилася українською мовою як довідник ч. 32 спільними заходами КІУС та Винниченківської комісії Української Вільної Академії Наук у ЗСА. Книжку, що має 760 сторінок, можна набути тільки в твердій оправі за 45 кан. дол. Висилати замовлення слід на адресу: Ukrainian Academic Press, 6931 S. Yosemite St., Englewood, Colo. 80112.

ДЖ. БУШ І Б. ЄЛЬЦИН ПІДТВЕРДИЛИ КІНЕЦЬ „ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ"

Вашінгтон. — У суботу, 1-го лютого, президенти Джордж Буш і Борис Єльцин підписали спільну декларацію про співробітництво між ЗСА і Росією. Основні пункти цієї декларації лише розвивають заяви, зроблені американською і совєтською сторонами під час численних зустрічей Буша з Михайлом Горбачовим. Єльцинові було приємно, що Буш віддавав йому почесті, які можна хіба порівняти з тими, які ще недавно діставав у ЗСА лише Ґорбачов.

Офіційно проголошено про кінець „холодної війни" і про початок нової ери дружби і співробітництва. Президенти вирішили обмінятися візитами голів держав у кінці цього року. На зустрічі у заміській резиденції президента ЗСА у Кемп Дейвиді Буш і Єльцин ще раз підтвердили про своє прихильне ставлення до реформ в Росії і Співдружности Незалежних Держав, а також усно домовилися про дальшу редукцію нуклеарних озброєнь. Згідно з цим зниженням, кількість ракет з нуклеарними боєголовками буде доведена до 2,500 з кожної сторони. Однак ця угода покищо не закріплена на папері. Справа про зменшення озброєнь буде обговорюватися під час поїздки державного секретаря Джеймса Бейкера в Москву в лютому.

Єдиним конкретним результатом зустрічі двох президентів стане, на думку Майкла Вайнса, кореспондента газети „Ню Йорк Таймс", створення спільного центру нуклеарних досліджень, де будуть працювати американські і російські спеціялісти. Як зауважив Єльцин, створення такого центру дасть змогу зберегти світ від небезпеки нуклеарного конфлікту, бо експертам з СНД не треба буде шукати заробітків у третіх країнах і продавати свої знання терористичним режимові. Крім того, російський президент, майже буквально повторивши те, що багато років тому пропонував президент Роналд Реґен, висловився в користь створення всесвітньої системи стратегічної оборонної ініціятиви з елементами космічного базування. Раніше керівники колишнього СССР виступали категорично проти СОІ.

Джордж Буш назвав Єльцина своїм другом, а Єльцин в свою чергу сказав, що прожив щасливе життя, бо йому вдалося зустрітися з президентом Бушем. „Коли він телефонує, то називає мене Борисом, а я його Джордж. Це про багато що говорить", — сказав Єльцин.

У Вашінгтоні, перед від'їздом до Канади, Єльцин зустрівся з лідерами демократів і республіканців у Конгресі і переконував їх допомогти реформам в Росії. Він зауважив, що приїхав не для того, щоб стояти з простягнутою рукою і просити лише грошей. За словами Єльцина, мова повинна йти про маштабне співробітництво, про спільні зусилля, як вивести Росію з кризи і не допустити, щоб знову почалася „холодна війна", яка могла б перемінитися в гарячу війну".

У неділю, 2-го лютого, президент Російської федерації Б. Єльцин і особи, що його супроводжували в поїздці до Англії, ЗСА і Канади, повернулися до Москви. На Внуковському летовищі Єльцин заявив журналістам, що поїздка була напруженою і корисною.

Влаштовують жалібний концерт в пам'ять Л. Савойки

Ню Йорк. — В суботу, 8-го лютого, о год. 8-ій вечора, в Українському Інституті Америки, 2 Схід, 79-та вулиця, відбудеться жалібний концерт, присвячений світлій пам'яті українсько-американської діячки Лідії Савойки.

Серед виконавців будуть ті відомі в Україні й Америці музиканти, котрі з доброї волі покійної і її бездоганного знання іміграційних законів країни дістали можливість постійного проживання в ЗСА: тенор Роман Цимбала, скрипаль Олег Криса, струнний квартет ім. Миколи Леонтовича та піяністи Олександер Слободяник, Валіда Расулова-Сук, Микола Сук, Татяна Чекіна і Володимир Винницький.

Нащадок М. Грушевського — українець з Москви

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Про Товариство Української Культури в Москві „Славутич" ми вже чули не один раз, а ось тут приходить до нас один із активістів цього товариства, а тепер член редакції „Украінського Кур'єра", тижневика, що його це товариство почало видавати з листопада 1991 року. Цей активіст, ще до того Олександер Грушевський, нащадок Михайла Грушевського. Його дідо був племінником нашого великого історика та державного мужа, що його 125-ліття народин так широко тепер відзначають в Україні і в діяспорі.

О. Грушевський розказує про організоване життя українців в Москві.

О. Грушевський, батько якого був професійним військовиком у Москві, а мати є росіянкою, виховувався в Москві, хоча частина родини проживає у Києві. Він сам від молоду заактивізувався в українському житті Москви, у якій за його розрахунками тепер живе біля 300,000 українців. Не диво отже, що там працює культурне українське життя і що там потрібна українська преса. Новопосталий „Український Кур'єр" пробує цю прогалину заповнити і наш гість з гордістю передає нам перше число газети, де на першій сторінці заявилися з великою прихильністю до цього видання такі відомі особи як Іван Драч, Ростислав Братунь, проф. Омелян Пріцак і розуміється голова „Славутича" космонавт Павло Попович. Приємно вражає нас також, переглядаючи це число „Українського Кур'єра", що перший даток на видання дав широко відомий український філантроп Петро Яцик.

Головним редактором тижневика, як нас інформує О. Грушевський, є Олександер Руденко-Десняк, літературознавець, який є також головним редактором

(Закінчення на стор. 4)

ДОПОВІДЬ ІЗРАЇЛЬСЬКОГО НАУКОВЦЯ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь Вольфа Московича, завідуючого катедрою досліджень славістики Єрусалимського університету, на тему: „Україна й Ізраїль — взаємини між двома державами". Доповідь буде виголошена українською мовою та відбудеться у суботу, 8-го лютого, о год. 5-ій вечора в домі НТШ, 63 Четверта авеню в Ню Йорку, між 9-ою і 10-ою вулицями.

У СВІТІ

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Індії повідомило про намір уряду країни встановити дипломатичні стосунки з Ізраїлем. Індія в останні тижні виявляє бажання взяти участь у мирних переговорах щодо Близького Сходу.

КІРО ГЛИГОРОВ, президент Македонії, яка нещодавно проголосила незалежність, заявив, що його республіка сподівається зовсім скоро бути визнаною міжнародною спільнотою як суверенна держава. Першими країнами, які визнають Македонію, будуть, як очікується, Австрія, Італія і Туреччина.

В ЧЕТВЕР, 30-ГО СІЧНЯ, німецькі воєнні кораблі зупинили в Середземному морі і змусили повернути назад до Німеччини вантажний корабель „Годевінд", який віз 16 танків типу Т—72, проданих Сирії чехословацькими властями. На початку січня Ізраїль заявив Празі, що продаж танків для Дамаску може негативно позначитися на чехословацько-ізраїльських взаєминах. Тепер Німеччина більш пильно стежить за дотриманням законів про експорт, оскільки союзники звинувачують її в продажу обладнання для іракської ядерної програми.

БІЛОРУСЬКІ БІРЖЕВИКИ вирішили матеріяльно підтримати пропозицію Народного фронту й інших політичних партій про проведення референдуму щодо довір'я Верховній Раді і урядові. Ділові кола є невдоволені податковою політикою уряду, який забирає до бюджету 60 відсотків прибутків. За таких ставок більшість бізнесменів збанкрутує, а решта змушена буде перенести свою діяльність на територію інших держав, де діють більш оптимальні податкові системи.

У ВІВТОРОК, 28-ГО СІЧНЯ, в Одесі оприлюднено звернення Міської Ради до Президента і парляменту України. Автори звернення вимагають прийняття рішення про резиґнацію Уряду, пропонують зформувати на коаліційній основі новий Кабінет Міністрів, негайно прийняти пакет законів, що створюють нормативну базу для радикальних економічних реформ, переглянути податкову політику, внести зміни в концепцію національної безпеки України із врахуванням зниження воєнного протистояння, привести воєнне будівництво у відповідність з оборонними потребами і економічними можливостями республіки.

В АМЕРИЦІ

ПІСЛЯ ВОСЬМИДЕННОГО перебування у просторі переводячи досліди невагомости, залога міжпростірного корабля-ракети „Дисковері" приземлилася без жодних клопотів на летунській базі ім. Едвардса. Полковник Роналд Ґрейс, командир експедиції, приземлився з ракетою о год. 8.07 вранці у четвер, 30-го січня, під голосні вигуки — 18,500 ентузіястичної публіки. Речники Крайового управління аеронавтики і дослідження простору твердять, що цей 45-ий з черги полет був одним з найбільш успішних.

В КІНЦІ МИНУЛОГО тижня директор бюджету Ричард Дарман подався до Капітолю, щоби розпочати щорічний ритуал торгівлі з Конгресом над запропонованими видатками і зменшенням податків. Аналітики твердять, що з уваги на виборчий рік обидві партії можуть прийти до порозуміння швидше, хоч будь-коли за минулі три роки, не зважаючи на те, що обидві партії мають свої застереження.

ЖІНКА, ЯКА ВИСТУПИЛА з публічною заявою, що вона була полюбовницею губернатора Арканзо Билла Клінтона, можливого кандидата Демократичної партії на президента, минулого тижня була звільнена зі своєї праці. Дженніфер Флаверс була працівницею стейтового уряду Арканзо з річною платнею 17,000 дол. Голова Перевірочної ради Дон Барнс відчитав кореспондентам засобів масової інформації приготовлену заяву, в якій сказано, що Дж. Флаверс звільнено з праці за неоправдану тридення відсутність.

МІНЯЮЧИ СВОЮ ПОЛІТИКУ до втікачів з Гаїті, Уряд президента Джорджа Буша повідомив, що відтепер гаїтянці могтимуть звертатися до американської амбасади в Порт-о-Пренс про надання їм статусу втікачів з проханням про переселення до ЗСА. Це правило ЗСА застосовують вперше у мирному часі для некомуністичної країни, що дасть можливість гаїтянцям, які бояться політичних переслідувань легально емігрувати до ЗСА. За минулих кілька тижнів понад 14,00 гаїтянців опинилося в переходовому таборі на американській військовій базі у затоці Ґвантанамо на Кубі. Однаке Уряд відразу застеріг, що з цього правила зможуть користати тільки політично переслідувані особи, яких вони нараховують коло 300 осіб.

АМЕРИКАНСЬКА РОЗВІДКА подає, що Китай, не зважаючи на запевнення його керівників, дальше продає Сирії та Пакистанові технологію, яку можна ужити для виробу ракет. Це справа важлива, бо ЗСА є готові зліквідувати свої заборони продажу Китаєві американських сателітної технології та частин для швидких комп'ютерів, які були уведені після того, коли стало відомо, що Китай таємно доставив Пакистанові 11 катапультів для ракетних випусків.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Безвиглядний заклик України

Уряд України звернувся у минулому тижні до всіх народів світу з закликом, щоб вони помогли їй видістати від Російської федерації належну частину майна, одідиченого від колишнього Совєтського Союзу. Уряд України правильно впоминається того, що Україні належить. Уряд України зразу погодився заплатити відсотково частину закордонного боргу колишнього СССР, але й вимагає, щоб передати Україні відсотково належну частину союзового майна. Російська федерація, проголосивши себе спадкоємцем Совєтського Союзу, привласнила собі все його майно. Президент Російської федерації Боріс Єльцин опинився наче автоматично в упривілейованій позиції, бо він очолює не тільки куди більшу територію і числом населення країну, але й одідичив близько чотиримільйонову армію, могутню фльоту, державний банк з важною на всій території колишнього СССР валютою, та все величезне майно поза кордонами — льокати золота у закордонних банках та всі будинки амбасад і консулятів з усім їхнім устаткуванням.

Чому називаємо цей справедливий заклик „безвиглядним"? Бо нема в історії випадку, щоб якась одна держава, чи міжнародний колектив анґажувався по стороні одної країни, наражуючись на погіршення взаємин — з другою. Були і є посередництва, але справила сильніший поступається тільки тоді, коли мусить, а не з доброї волі. У даному випадку всі добрі вигляди існують на мирне поладнання спору за фльоту, бо 1) сама Україна не потребує літаконосців, важких кружляків чи підводних човнів, які є великим тягарем для мілітарної держави і) Чорноморська фльота залежна від харчів з України. Тому існують всі шанси, що Україна мирно осягне торговельну фльоту і частину військової, потрібної для охорони берегів. Зрештою — існують мінімальні шанси, щоб Російська федерація погодилася на справедливий поділ майна, залишеного після безславної загибелі СССР. Наука психології визнає різні роди ароґанції: ароґанція влади, багатства, навіть глупоти, хворобливої відсутністю автокритицизму. Однаково Міхаїл Горбачов проявляв як і Боріс Єльцин проявляє ароґанцію влади, ароґанцію сили. Але Єльцин куди кращий за Горбачова, бо Горбачов був єдинонеділимцем, який хотів врятувати „єдність" СССР, що його утотожнював з Росією, „союзовим договором", а Єльцин з власної волі, непримушений визнав вислід референдуму в Україні 1-го грудня 1991 року, визнав самостійність України та зліпив Співдружність Незалежних Держав на базі рівности всіх її членів, пошанування існуючих кордонів і невтручання у внутрішні справи. Але у практиці ароґанція сили диктує Єльцинові раз-у-раз показувати цю свою перевагу і свою силу, що створює тертя, ліквідоване негайним спротивом. Леонід Кравчук проявив у цьому спротиві велику терпеливість, зручність і рішучість.

Тепер він погодився на той апель до держав світу, бо воно не може пошкодити. Але небагато поможе. 166 членів Організації Об'єднаних Націй доказали протягом свого існування від червня 1945 року, спершу тільки з 50-ма членами, що принцип ООН „один за всіх — всі за одного" — гарний тільки на папері. Насправді лад у світі залежить не від членства ООН, а від лідерства великодержав. Президент Буш казав правду у своїй недавній промові про Стан унії, що упадок комунізму і розвал СССР скріпив позицію і ролю Америки, як лідера вільного світу. Але це лідерство зупиняється перед „втручанням у внутрішні справи" країн: стосунки між членами Співдружности — це саме для ЗСА і всього світу є такою внутрішньою справою. Російська федерація вже має військо, фльоту, валюту, амбасади, величезне майно, — Україна мусить все це щойно будувати, здобувати і виторговувати. Це тернистий шлях кожної — великої чи малої — колонії, яка відзискує свою втрачену самостійність. Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" писав недавно з Москви про „високу ціну, що її платять усамостійнені члени СССР за свою свободу". Ясно, що треба заплатити високу ціну за свободу, — Україна щаслива, що відзискала свободу без проливу крови, а за поширення і закріплення її треба платити, терпіти і далі змагатися.

Олександер Серафин

„ШОВКОВА ТЕРАПІЯ" У ПРАКТИЦІ

Термін „шовкова терапія", за дефініцією західніх економістів, означає повний, грунтовний перехід з адміністративної економіки до ринкових відносин в короткому часі — на протязі двох до трьох років. Цей приспішений процес включає конвертованість грошей, виелімінування субсидій підприємствам, знесення контролі цін, приватизацію державної індустрії і знесення обмежень на імпорти. Після застосування цих елементів економічної формули, настане відродження і економічний ріст на підставі здорових ринкових принципів після короткого періоду пристосування.

Ця теорія не була попередньо випробована. Її візія не була ніколи вповні зреалізована в жодній індустріялізованій державі. Наслідки її можуть бути небажані, зокрема в державах, які постали на руїнах імперії, де економічна ситуація була набагато більше скомплікована, ніж в колишніх соціялістичних державах Середньої Европи.

„Застосування цієї ударної програми у колишніх совєтських республіках у переході з адміністративної економіки до ринкових відносин є серйозною помилкою, яка матиме жахливі наслідки для мільйонів людей", — каже колишній заступник прем'єра Чехо-Словаччини, Вальтер Комарек. Його спостереження базуються на досвіді, адже „шовкова терапія" була впроваджена в Чехо-Словаччині з початком 1991 року.

Після усунення контролі, ціни в Чехо-Словаччині значно піднялися і тим самим вартість корони впала і попит на товари зменшився на 50 відсотків. Торгівля, яка була спрямована на Схід, не мала часу змінити свого напряму на Захід. Ліквідація різних державних міністерств мала також вплив на господарку держави, а головно інвестиції, які впали на третину. На думку Комарека: „Головні промисловості повинна захищати держава, аж доки вони не стануть конкурентційними за допомогою західньої технології. Такий підхід дозволив би цим промисловостям устабілізуватися і банковій системі усамостійнитися". Ударна програма нагло елімінує ролю держави в економії і у цьому полягає її слабість.

У Чехо-Словаччині в 1991 році індустріяльна продукція впала на 22 відсотки, безробіття зросло з 2,5 до 8,5 відсотка, інфляція осягнула 45 відсотків, домашній попит знизився на 33 відсотки і брутто національний прихід на 14 відсотків. Немає нічого, щоб вказувало на позитивні зміни, а навпаки, 1992 рік стане гіршим.

Починаючи свою програму дві роки тому, Польща була в кращому положенні ніж Чехо-Словаччина чи колишні республіки СССР. Більшість польського сільського господарства була в приватних руках, мала за собою роки економічних спроб, які відбулися ще під совєтською адміністрацією. Мала достатню систему розповсюдження харчів і однобільйоновий фонд встановлений Заходом, який гарантував виміну злотих на доляри чи іншу валюту.

Негайно після проголошення економічних реформ, фермери почали постачати свої продукти, щоб скористати з вищих цін. Торгівці привезли товари з Німеччини. Після кількох тижнів, крамниці були повні товарів і черги зникли. Не зважаючи на повільну реакцію польських підприємств і уряду до економічних реформ, експорти на Захід зросли з дев'ять більйонів в 1990 році до 14 більйонів в 1991 році і, за даними уряду, створено 1,6 мільйона нових верстатів праці у приватному секторі. Без уваги на це, безробіття зросло до 10 відсотків, а з тим і незадоволення громадян, головно з чужих інвестицій. Програма продовжується, хоча виборці минулого жовтня бажали зробити її більш помірною і обмежити іноземні інвестиції.

Критики „шовкової терапії" уважають, що в теорії вона правильна, але її впровадження повинно бути протягом довшого періоду часу — бодай 10 років, а не двох чи трьох. Вони підсилюють свій аргумент, що перехід у Великобританії з соціялізму до капіталізму триває вже понад 12 років, незважаючи на агресивний провід прем'єр-міністрів і відповідних приготувань різних індустрій. Дехто вважає, що ця теорія не бере під увагу дійсної ситуації, а головно вплив на освічені і кваліфіковані верстви суспільства. Вона не бере під увагу розподілу праці в передових індустріялізованих суспільствах, якими є країни Центральної Европи і колишній СССР. Ці висококваліфіковані працівники є змушені без відповідного приготування брати участь в аморфному ринку, починаючи з нічого.

Україна й інші колишні

(Закінчення на стор. 3)

Т. Бояринич

А все ж таки добро перемагає

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Газета „Радянське Поділля", орган Хмельницької Обласної Ради народних депутатів, з 24-го грудня минулого року подала невеличку, але зате багатозначну статтейку Т. Слободянюка під заголовком „Гуд бай, Сергійку".

Сама статтейка може б й не була такою надзвичайною, якби в ній не йшлося про долю хлопчика-сироти Сергійка. Діло в тому, що, як розповідає автор, „і не була б ця подія сенсаційною, бо за словами головного лікаря будинку В. І. Триняка, щороку покидають назавжди державний заклад близько 15—20 дітлахів, здобуваючи прийомних батьків", але тут справа в цьому, що за Сергійком приїхали батьки аж з американського стейту Фльорида. В дальшому тягу статті автор розповідає про цих виїмкових людей — Катерину та Романа Сліпачуків, внуків емігрантів з України, діди яких у свій час жили у Донецькій та Черкаській областях. Згадує він і про те, що обоє Сліпачуки — бизнесмени та й незважаючи, що рахуються вже третім поколінням поселенців в ЗСА, чудово володіють українською мовою. „І у їхніх родинах прийнято спілкуватись лише по-українськи. Нам би, тут живучи, у них повчитись патріотизму", пише автор.

Треба підкреслити й те, що Катерина Сліпачук є дочкою о. Михайла Борисенка, який довгі роки був настоятелем парафії УАПЦ у Філядельфії. Отець Михайло — це колишній голова консисторії Української Православної Церкви в ЗСА, а тепер постійно, як пенсіонер, проживає на Фльориді.

Продовжуючи розповідь, автор ставить питання, що у Сліпачуків чисто американське? І відразу відповідає: „очевидно, поняття милосердя". Тут він згадує про те, що кілька років тому в автовій катастрофі загинуло двоє їхніх синів і ця трагедія у серцях батьків назавжди залишить незагоєну рану. Все ж таки їхні серця виявилось наповнені благородністю — не зважаючи на особистий біль і втрату, Катря з Романом вирішили усиновити хлопчика, але хлопчика з України. Ось так їхнім сином став малюк з Хмельницької области Сергійко.

Тут, мабуть, можна б розповідь закінчити, але діло в тому, що Сергійко не звичайний собі хлопчик, він калічка, „страждає кривошиєю, неповним паралічем". І саме в цьому мабуть й суть цілої статтейки, що треба бути вийнятковими людьми, зі серцем і душею непересічних почуттів, щоб забути особисте горе та виявити стільки розуміння до чужого страждання. Це й виявляється у словах Катрі Сліпачук, яка, переконуючи лікарів будинку малятка під час адоптування Сергійка, твердила, що „чим більше зусиль і співчуття виявити до чужого страждання, тим більше любови здобудеш і відчуєш, тим ріднішою здаватиметься тобі істота, що потребує опіки і самопожертв".

На закінчення розповіді автор стверджує, що Сергійко народився калічкою, та „все таки, як кажуть, у сорочці: адже за кордоном його хвороби піддаються лікуванню... Що ж, хай тобі буде добре в Америці, Сергійку" — бажає автор дитині.

Яка велика шляхетність вчинку Катрі та Романа Сліпачуків, сповнена доброти і ласкавости, особливо у виявленні їхньої любови, щедрости і зрозуміння до долі Сергійка — української дитини. Їхнім незмірним вчинком доброти, вони закріпили віру, що все ж таки добро перемагає навіть у сьогоднішньому жорстокому світі.

Юліян Мовчан

ЦІКАВІ СПОМИНИ І. ФУРА

Іван Фур, Ременів — село моєї молодости і праці", спомини, Наукове Т-во ім. Т. Шевченка, Парма, Огайо, 1991, ст. 178.

Хоч із зрозумілих причин, в українській діяспорі з кожним роком усе менше появляється у світ українськомовних книжок, проте, на щастя, ще є серед нас особи, які, бажаючи залишити для наступних поколінь цікаві і важливі документи з нашого минулого, пишуть і видають свої праці. До таких безумовно належить недавно видана вищеназвана праця інж. Івана Фура. Але перед тим, як подати, що він написав — бодай дещо з його біографії.

Тепер уже 86-річний Іван Фур належить до непересічних суспільно-громадських діячів української спільноти — спочатку на рідних землях, а потім, після Другої світової війни, на американській землі. Народжений у селі Вацевичі, повіт Дрогобич, в бідній селянській родині Михайла та Марії Фурів, після закінчення середньої школи не маючи фінансових можливостей, щоб оплатити університетські студії, він записався до Української молочарської школи в Стрию, яка обіцяла своїм абсольвентам працю в українській молочарській кооперації. І хоч академічну освіту — включно з дипломом інженера-агронома Іван Фур завершив щойно в Німеччині 1948 року, проте праця у „Маслосоюзі" виявилася дуже позитивною і корисною не тільки для нього особисто, але також і для української спільноти взагалі. Завершенням цієї праці Фура було заснування у 1937 році першої української „Кооперативи Здоров'я" у Ременові. Як він пише, — „це була нечувана подія у нашому селі", бо за прикладом Ременова такі кооперативи здоров'я було зорганізовано також в інших селах Галичини.

Опинившись на еміграції в Огайо (Клівленд), інж. Фур і тут не припинив своєї суспільно-громадської діяльности, хоч, звичайно, не в тих самих ділянках, як то було на рідних землях. Будучи власником крамниці продуктів, він одночасно займався активною культурною освітньою та суспільно-громадською діяльністю — в тому числі на різні роки бувши організатором та головою „Рідної Школи", головою місцевого відділу Українського Народного Союзу, заступником голови „Самопомочі", в Пласті, НТШ, релігійних організаціях та інших. Має дві донечки — Мирославу та Марію, з яких Мирослава є дружиною д-ра Богдана Футея, який тепер працює федеральним суддею у Вашінгтоні.

Чому Ременів є центральним пунктом інж. Фура споминів — зрозуміло. Це до того села розташованого в 20 км на північ від Львова, Організаційний Відділ „Маслосоюзу", що його очолювали дир. Андрій Мудрик та інж. Михайло Хронов'ят, призначив у серпні 1931 року — тоді молочарського техніка І. Фура організувати в селі Ременеві „Районну Молочарню". Але у відміну від інших, це був новий тип великої молочарської кооперативи, що об'єднувала більшу кількість сіл. І. Фур вже в скорому часі блискуче виконав своє завдання, ставши пізніше головним директором Районової Молочарні. Крім того, як вище було згадано, в 1937 році в тому ж Ременові він зорганізував першу українську „Кооперативу Здоров'я" із власним лікарем, мед-сестрою, аптечкою та окремою кімнатою для хворих. Якщо врахувати, що голова родини, вписуючись до членства Кооперативи здоров'я, платив вписового 2 зл. уділу — 10 зл. та 6 дол. річно, то лише за 0,50 зл. місячно всі члени родини могли діставати безкоштовну лікарську опіку, перевірку здоров'я приписання потрібних ліків. Лише за ліки члени родини повинні були платити окремо. (Шкода, що щось подібного в справі здоровоохорони і досі не запроваджено в ЗСА...)

Село Ременів є місцем народження, як довідуємося із споминів І. Фура, багатьох громадян, які були активними діячами українського визвольного руху. З таких треба згадати Романа Сушка (1894—1944) — найближчого співробітника полковника Євгена Коновальця. Він був військовик, поручник 2-ої сотні УСС, учасник боїв на Маківці та Лисоні, співорганізатор, а пізніше полковник Січових Стрільців на східніх землях України, командир 2-ої бригади у Другому зимовому поході під командуванням отамана Ю. Тютюнника. Був проти розколу ОУН (1940) і залишився членом ОУН полковника Андрія Мельника. Від 1941 року перебував у Львові і там підступно його вбили 12-го січня 1944 року.

У Ременеві також народився Василь Бень — педагог, директор школи ім. Маркіяна Шашкевича у Львові та Усусус. Арештований і замордований НКВД у Львові 1941 році.

(Закінчення на стор. 3)

Вадим Лесич

Синам

Перегуляєш радісне дитинство
на дерев'янім конику, що скаче навмання,
і, не відчувши гіркоти полину,
ти зрітимеш на прю чужим, безликим дням.

І не прозрівши навіть тіней існування,
з ластатим усміхом і співом на устах,
перейдеш вбрід у захваті безтямнім
нестримний струмінь хвацького життя.

Лиш іноді в крутих чужих провулках,
де соняшник до сонця не цвіте,
— малятам взустріч — поглядом проснулим
пошлеш привіт отчизняних пустель.

Простягнеш у раменах — свій привіт отчизни,
не баченої, та ясної в прочуттях, —
де кожному навстрічному, як ближній,
ти б рученята приязно простяг.

(Із збірки поезій „Ліричний зошит", Ню Йорк, 1953).

Олександер Домбровський

ДЕРЖАВНІСТЬ — РЕАЛЬНА ПІДСТАВА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ

I

Українська історіографія від найдавніших, ранньосередньовічних слідів літописної форми аж до сучасного стану при національно-державницькому, прагматичному підході до творення модерної історичної синтези переходила різні етапи свого розвитку на фоні геополітичних, етнопсихо-культурних й ідеологічних умовин та можливостей проґресу науково-історичної думки.

На тому довговіковому шляху походу української історичної правди основним фактором, від якого залежали її успіхи як у межах східньоевропейської історії, так і на форумі загальносвітової науки, появлялася скомплікована проблема нашої державности. Після занепаду великодержавної організації Київської Руси-України та її західньоукраїнського продовження — Галицько-Волинської Держави, українська державність затратила свою питому політичну вагу на Сході Европи, а її радше фраґментарний характер козацько-гетьманської доби був позбавлений стабільности й політичної сили. Українська історична правда змагалася між Скиллею і Харибдою — московсько-російською і польською інтерпретацією східньоевропейської історії. Мимоволі й з терпким гумором нагадується грецький історик, Геродот, автор першого опису території України („Скитія"), який присвятив четверту книгу своєї історії зі згаданим описом Мельпомені — музі трагедії.

Так, українська історична правда переживала свою довговікову трагедію. Український народ, в опінії західньоевропейських істориків був бездержавним предметом імперської політики Романових — з накиненим ярликом „неісторичного народу", без уваги на довговікове його існування в аспекті етногенетичного розвитку своїх матеріяльних і культурно-духових надбань на полі соціоекономічного й культурно-інтелектуального життя, не зважаючи на це, що своїми грудьми боронив европейський Захід від азійських кочовиків. Якраз той Захід визрівав культурно й політично, хоронений населенням території України. Але „віл забув, як телятем був". Коли евразійські простори вишуміли з номадизму, а турецька навала заламалася під Віднем за допомогою українських козацьких сил, европейський Захід, задивлений на ріст нової імперії на Сході Европи, осліп і оглух у відношенні до України. Лише хтось вряди годи, як, наприклад, Гердер, який назвав Україну степовою Гелладою, чи Вольтер у зв'язку з Мазепою згадав про Україну радше в поетичному змислі.

Германський етнічний масив межував зі слов'янським світом Центральної й Східньої Европи. Впарі з культуртреґерським і економічним „Дранґ нах Остен" поступав і — політичний включно з колонізованням східніх теренів німецьким елементом та деякими спільними інтересами з Росією (наприклад, розбори Польщі, спільний фронт проти наполеонської Франції). Німці бачили на Сході Европи лише Росію з усіми дальшими наслідками, що позначило свої впливи й на німецьку науку, яка розглядала східньоевропейську історію з позицій німецької рації стану (проблема ґотів в протоісторії України, норманська теорія і т. д.) та „реальної" політики, тобто імперських амбіцій Росії та інтерпретації історичного процесу Східньої Европи, спрепарованої в кабінетах російських істориків-імперіялістів. А що німецька наука становила на Заході основне першоджерело знання про Східню Европу, то від неї черпали живцем відомості представники інших західньоевропейських держав і наукових кіл включно з цілим русофільсько-імперським підходом до інтерпретації процесу східньоевропейської історії.

Таким чином єдинонеділимсько-великодержавна схема східньоевропейської історії запанувала в науковому світі Заходу, а згодом і Далекого Заходу, коли після революції російські історики приїхали до Америки й тут в університетах виховали своїх студентів в дусі російсько-імперських концепцій. Русофільські тенденції в німецькій науці були (та й ще тепер покутують!) такі сильні, що навіть після Першої світової війни, отже вже після того, як Німеччина визнала українську державність в добі наших Визвольних Змагань, навіть для німецького інтелектуала ціла Східня Европа була... „Руслянд". Ще добре не висохло чорнило на документі мирового договору між Німеччиною, а з другого боку — Українською Народною Республікою, а вже в 1921 році опублікував працю видатний німецький дослідник пра-й-протоісторії, Макс Еберт п. з. „Зюдруслянд ім Альтертум" („Південна Росія в давнину"). Отже в 1921 році Україна була в нього ще „південною Росією". Звичайно, те має глибшу причину, бо українська державність спалахнула наглим метеором на фірмаменті східньоевропейської історії й погасла, а на побоєвищі Східньої Европи появився новий, ще гірший монстер, а по суті Росія без Романових і аристократії, але зі давньою традиційною імперською настановою і політичним приматом „старшого брата". Тому в німців залишився термін „Руслянд", а в англосаксів „Раша" при рівночасному промовчуванні України й її народу з його історичним минулим і культурними надбаннями.

У дальшій послідовності подій доба Київської Руси—України була включена в „русскую" історію, князь Володимир був „русскій" володар, „Руська Правда" була шедевром найстаршого „русского" праводавства і т. д. Представники наукового світу деклямують навипередки, що в науці треба обов'язково притримуватися історичної правди й досліджувати все у світлі наукового об'єктивізму, але... Учені кожного народу й кожної держави мають „свій" власний підхід при інтерпретації історичних явищ, подій і фактів в інтересі свого народу та не раз у колізії з поглядами протилежної сторони. Історіографічні альхеміки й маґіки „общерусской" історії у контексті східньоевропейської схеми робили все можливе (і неможливе!, щоб академічно злеґалізувати на форумі світової науки згадану імперську схему.

Продовження буде.

„Шовкова...”

(Закінчення зі стор. 2)

республіки СССР, можуть сподіватися наслідків гірших від Польщі і Чехо-Словаччини, бо економічна ситуація в цих нових країнах є набагато гірша. „Є причини думати, що ситуація буде тяжча в Росії з різних точок зору”, — каже Джефрі Сакс, — гарвардський економіст, який дораджує Польщі і Росії. „Але це не міняє постанов”, каже він. Інші думають, що Україна й інші держави можуть скористати з помилок попередників. Вони також вчитимуться на своїх власних помилках і змінять свої пляни, якщо цього вимагатиме ситуація.

Провідники цих нових країн є свідомі цього, що колишні адміністративні діячі є ще дальше при владі і багато з них захищатиме свої позиції. Старі структури також залишилися як в Україні,так і в інших колишніх республіках. Старі структури зміняться з приходом до влади нових, молодих людей з поступовими ідеями. Це вимагатиме часу — не два до три роки, а 10 або й 20 років.

РІШЕННЯ ПРО СКОРОЧЕННЯ до 43.7 біл.марок програми закупів зброї і воєнної техніки прийнято в Бонні на нараді керівників міністерства оборони і командного складу армії.

У Менор коледжі відзначили День Незалежности

Менор джуніор коледж святкував День Незалежности України 5-го грудня 1991 року.

Дерева кругом коледжу були перев'язані синьо-жовтими стрічками, на видному місці пишався тризуб. В присутності Сестер Василіянок, професорського збору і студентів капелян о. Стефан Пінчак поблагословив синьо-жовтий прапор. У цій святковій церемонії піднесення прапора взяли участь Сестра Марія Кеколія, ЧСВВ, президент коледжу, Ольга Кузевич, координаторка студентських активностей і Карля Федорищук з Філядельфії, помічниця духівництва на кампусі. На подвір'ї Української Культури св. Николай (Сестра Марія Франциска, ЧСВВ, декан студентів) роздавав подарунки — овочі і солодощі професорам, студентам і працівникам коледжу. Тут відбулися молитовні читання до св. Николая, подяка Богові за свободу України і за звільнення американських закладників. Молитви читали Керол Фезі з Факсчейну, Марія МекНамара з Елкінс Парку і Христина Іжак з Ворминстеру, куратор СОУК. Після молитов відспівано український національний гимн. Всі присутні тримали жетони із синьо-жовтою стрічкою, а тоді слідувала перекуска.

В Студійному Осередку **Н. Н.**

Цікаві...

(Закінчення зі стор. 2)

І далі Антін Ковалишин — абсольвент філії Української академічної гімназії у Львові. Згинув в лавах УГА в обороні Львова і похований на цвинтарі в Ременові. Д-р Іван Іванець (1893—1945) — маляр, графік, ілюстратор переважно стрілецьких видань „Червоної Калини”, голова Спілки Українських Образотворчих Мистців у Львові. Інж. Михайло Караван — аґрономом, кооператор, директор Ременівської Молочарні, спортовець, співак. Родом [illegible] з Ременова дружина І. Фура — Стефанія Тис-Фур — була активною в культурно-освітніх товариствах села, очолювала кілька років гурток Союзу Українок, організаторка днів Матері, Героїнь, Лисі Українки та інших. Недавно померла в Клівленді.

Але, як і можна було сподіватися, суспільно-господарча активність Івана Фура серед української громади все більше почала не подобатися польським окупантам. У таких випадках ворог вдається до своєї улюбленої методи — ізолювати неминулу для нього особу від народу. На весні 1936 року І. Фура польська поліція заарештовує під видуманим, бо нічим не підтвердженим обвинуваченням, що він, Фур, підпалив шопу жида Мошка.

Майже три місяці авторові довелося поневірятися в тюрмі у Львові при Казимірівській вулиці. Там його посадили до келії, в якій серед 18-ти в'язнів, був також генерал Роман Шухевич. Про нього І. Фур пише так: „Роман Шухевич в товаристві завжди створював прихильну атмосферу, легко здобував довір'я приятелів. Був добрим спортовцем і тому навіть у тюремній келії кожного ранку вправляв руханку. Був точний і солідний в полагоджуванні обов'язків, полагоджував їх негайно не відкладаючи на пізніше”.

Про своє ставлення до партій І. Фур пише так: „Ще як учня гімназії мене було втягнено в члени УВО, а пізніше — ОУН. У 1932 році я перестав бути активним членом ОУН тому, що я не погоджувався з гаслом — „чим гірше — тим краще для визвольної боротьби”... В 1940 році, коли в ОУН настав розкол, в наслідок якого мельниківці і бандерівці взаємно себе поборювали і винищували, я перестав бути симпатиком ОУН. Залишившись безпартійним, я визнаю демократичну систему, свободу слова і думки, а внутрішню боротьбу між партійними групами — особливо тут, у вільному світі, вважаю деструктивною і шкідливою для наших визвольних змагань, для виховання молодого покоління та для розвитку української науки і культури” (ст. 142).

Отаким був інж. І. Фур і в такому „дусі” він написав свої спомини. Як влучно зазначив у „вступному слові” Андрій Качор, „праця інж. І. Фура — це цінний матеріял для наших істориків і суспільно-громадських діячів, які студіюють суспільно-громадське, а зокрема економічно-кооперативне життя галицьких українців між двома світовими війнами під польською окупацією. Як відомо, Польща всіма законними і беззаконними засобами — включно з пацифікацією у 1930 році змагала до асиміляції українців, а українці у той час у тому часі під проводом кооператорів, зуміли створити своя окрему „кооперативну республіку”, яка була прикладом для самих поляків як треба організувати і вести кооперативну працю”.

Для бажаючих придбати цю книжку можна звертатися на адресу: Mr. John Fur, 2903 Dellwood Dr., Parma, Ohio 44134.

ЗБУДУЙМО ПАМ'ЯТНИК ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ
ЯК НЕ ТЕПЕР — ТО КОЛИ???

Макета статуї Т. Шевченка до комплексу пам'ятника поетові у Львові, автори — Андрій і Володимир Сухорські, львівяни.

За австрійської адміністрації Галичини перед першою світовою війною побудовано у Львові два величаві пам'ятнимики: польському королеві Янові Собєському і польському поетові Адамові Міцькевичові.

Тарас Шевчено так і не діждався свого пам'ятника.

Під час польської окупації Західньої України (1920-1939) навіть і мови не було, щоб підняти справу побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові у Львові.

За останніх 50 літ т. з. радянської влади в Західній Україні також не розв'язано цієї проблеми, хоча була постанова Ради Народних Комісарів УРСР з 1945 року і рішення ЦК Комуністичної Партії України (більшовиків) з 1946 року побудувати у Львові пам'ятник генієві українського народу — Тарасові Шевченкові.

Тому, що і в останні роки, помимо сприятливих умовин, ця справа не посувалась вперед, ЛЬВІВСЬКА МІСЬКА РАДА Народних Депутатів взяла на себе відповідальність побудувати у Львові монументальний пам'ятник ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ на базі рішення КОНКУРСУ проєктів пам'ятника закінченого в 1990 році, а також звернулася за ТЕХНІЧНОЮ і ФІНАНСОВОЮ ДОПОМОГОЮ до української діяспори.

ОТОЖ ТЕПЕР, КОЛИ ВСЯ ВЛАДА НА УКРАЇНІ Є В РУКАХ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ, ЗБУДУЙМО ВЕЛИЧАВИЙ ПАМ'ЯТНИК ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ!!!

Праці над побудовою пам'ятника поступають за пляном вперед, але на покриття всіх коштів зв'язаних з нею іще потрібно 200,000 долярів. Тому звертаємося з гарячим проханням до всіх українців у вільному світі, своїми ЩЕДРИМИ ПОЖЕРТВАМИ допомогти нашому КОМІТЕТОВІ довести до успішного кінця в скорому часі це важливе національне діло.

Всі ЖЕРТВОДАВЦІ на будову пам'ятника від 25 долярів і більше одержать ПОСВІДКИ для податкових цілей, а кромі цього на постументі пам'ятника будуть прикріплені ПРОПАМ'ЯТНІ ТАБЛИЦІ з їхніми іменами і прізвищами в такому порядку: ПОЧЕСНІ ФУНДАТОРИ: $2,000; МЕЦЕНАТИ: $1,000; ПАТРОНИ: $500; ДОБРОДІЇ: $250; СПОНЗОРИ: $100; ЖЕРТВОДАВЦІ $1,000 і більше одержать кромі цього даром мініятуру статуї поета, відлиту по мистецьки в бронзі.

ЖЕРТВОДАВЦІ $10,000 і більше одержать додатково безплатно квиток на літак до Львова і назад та побут в готелі і будуть включені до ПОЧЕСНОЇ ПРЕЗИДІЇ відкриття пам'ятника.

ЗОКРЕМА звертаємося з гарячим проханням до УКРАЇНСЬКИХ ЦЕНТРАЛЬ, ТОВАРИСТВ, ОРГАНІЗАЦІЙ, ПАРОХІЙ, ІНСТИТУЦІЙ і КООПЕРАТИВ та окремих громадських діячів організувати у себе „ЗБІРКОВІ КОМІТЕТИ” на фонд будови пам'ятника Т. Шевченкові у Львові, щоб дати можливість всім, що бажають, своїми пожертвами причинитися до зреалізування цього національного діла. Особливо добре надається для переведення цієї акції час ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ СВЯТКУВАНЬ в місяці березні.

ЗА КОЖНИХ 10.000 долярів, переслaних нам цими КОМІТЕТАМИ ми передамо безплатно 1 (один) летунський квиток до Львова і назад та побут в готелі для їхніх делеґатів, які будуть включені в ПОЧЕСНУ ПРЕЗИДІЮ відкриття пам'ятника. Всі жертводавці на збіркові листи цих КОМІТЕТІВ одержать відповідні ПОСВІДКИ для податкових цілей та будуть поміщені на ПРОПАМ'ЯТНИХ ТАБЛИЦЯХ на постументі пам'ятника за вищенаведеним ключем.

ВСІ ЛИСТИ і ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО ПРИСИЛАТИ НА НАСТУПНУ АДРЕСУ:
Ukrainian Committee for Taras Shevchenko Monument in Lviv
2150 Bloor St. W., Suite 96-A, Toronto, Ontario, Canada — M6S 1M8

НА ЧЕКАХ ПРОСИМО ЗАЗНАЧУВАТИ:
T. Shevchenko Monument in Lviv

Для евентуальних особистих контактів подаємо телефони ПРЕЗИДІЇ нашого КОМІТЕТУ біля їхніх імен і прізвищ.

ЩИРО ДЯКУЄМО всім тим ШАНОВНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ, що своїми пожертвами допоможуть нашому КОМІТЕТОВІ успішно докінчити це важливе національне діло. Ми твердо віримо, що СВЯТОЧНЕ ВІДКРИТТЯ пам'ятника ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ у Львові стане великою ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ НАЦІОНАЛЬНОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ нашого народу на рідних землях і української діяспори в обороні УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ і СОБОРНОСТИ.

Канада, Торонто, Онтаріо, в лютому 1992.

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ
БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ у ЛЬВОВІ
з доручення Львівської Міської Ради Народних Депутатів:

Д-р Василь Іваницький, голова
тел. (416) 239-4407
о. Василь Цимбалістий, ЧСВВ, секретар
(416) 742-1632

Роман Грицина, скарбник
(416) 766-1117
Валентина Родак, секретар
(416) 255-8604

Скошена квітка

Бувають у людей всякі городи, а в тих городах всякі барвисті та запашні квіти. І коли вони, в повноті своєї краси, милують та голублять людське око, тоді людині стає весело, немов благодійне проміння сонця залило їй душу по самі вінця. Але коли тільки одна з тих квіток починає марніти та тратити свої пелюстки, приготовляючись до смертної дрімоти, втіха та радість втікають з людської душі, а їхнє місце займає сувора, отверезуюча дійсність.

В моєму городі виростала така квітка, особливо улюблена. Весною, літом вона розкішно розвивалася. Як горда красуня, як царівна на своєму королівському престолі вона пишалася. Та загостила осінь, а за нею поспішилася люта зима. Завіяли вітри, упали сніги. Не стало моєї улюбленої квітки.

Орися (Ірена) Зубаль народилася в Коломийщині. Там виростала вона, там навчалася в українській жіночій гімназії. Там одружилася з д-ом Миколою Гнатчуком. Там привела на світ двох синів і там зажила щасливим родинним життям. Та здійнялася світова воєнна завірюха, яка не тільки родину Гнатчуків, але безліч інших українських родин вирвала з рідних земель, присудивши їм жахливі поневіряння з усіми її злигоднями. Слідом прийшло переселення до Америки в 1949 році.

І знову мандрівка з міста до міста, бо лікареві особливо тяжко було знайти відповідну працю. Постійне зусилля пристосуватися до чужого світу часто-густо виснажували до самого краю. Згодом д-р Гнатчук примістився в шпиталі в Толідо, Огайо, одночасно відкрив свою приватну лікарню в містечку Лембертвил, Міш. Родина почала жити нормальним життям, та ненадовго, бо здоров'я д-ра Мнатчука почало занепадати. Навіть емеритура та переїзд до Воррену (біля Дітройту) не принесли сподіваного поліпшення, і в 1985 році д-р Гнатчук покинув цей світ. Щоб подолати своє горе, вдова Орися намагалася жити повним темпом, однак відразу було ясно, що не легко буде їй перенести цей удар долі. Ще якийсь час зболіле серце служило їй, але врешті, цілком знеможене, знайшло відпочинок у вічному сні, який обійняв Орисю вночі, в понеділок, 8-го липня 1991 року, на 84-му році життя. Похоронні обряди відбулися в днях 10-го і 11-го липня. Після панахиди в середу, прощала її пані Орися Лончина, голова Дітройтської Округи Союзу Українок, підкреслюючи її працю в СУА. На тризні попрощала її Маруся Бек, її шкільна товаришка.

В четвер в церкві св. Йосафата о. парох Х. Войтина, ЧСВВ, відправив Заупокійну Літургію, після чого відбувся похоронний похід на Цвинтар Воскресіння, де, окружену членами своєї родини, членками СУА, своїми друзями, опустили її в могилу, у вічність. Траурний вуаль жалоби прикрив нас усіх, коли смертельна завіса спустилася, закриваючи останню сценку її життя.

Орися Гнатчук була людиною надзвичайної доброти. Це я осмілююся твердити не тільки на підставі загальної громадської думки, але на підставі власного досвіду. Коли мої батьки вислали мене до Галичини, щоб пізнати їхню батьківщину, я потрапила до української жіночої гімназії в Коломиї, де Орися в той час (1923 рік) була ученицею 5-ої кляси. Там і тоді почалася наша особлива дружба, яка тривала 68 років. Бо Орися пригорнула мене, чужу їй американку, та помогла мені пережити всі труднощі та душевні потрясіння, пов'язані з переселенням в чужий (для мене тоді) край. Деякі товаришки неприязно, а навіть ворожо ставились до мене як до чужинки, але вона завжди заступалась за мене та вкінці примусила й інших прийняти за рідну.

Щоб бути життєрадісною людиною, треба бути повною веселости та гумору. Такою Орися була, виявляючи це на кожному кроці. В розмові була бистра і дотепна. Це відзеркалювалось в її комічних віршах та писаннях. Цей талант придався їй, коли вона виконувала обов'язки пресової референтки для СУА у Воррені, а також і в Толідо, Огайо, де заснувала і довгі роки провадила Відділ. Та її суспільна праця не обмежувалась до жіночих організацій. Разом з покійним мужем вона не тільки морально, але і щедрою рукою пожертв підтримувала всі українські організації та імпрези. Її глибока любов до свого народу та віру в його остаточну перемогу спонукували її виховати своїх синів в патріотичному дусі. Її зусилля, як взірцевої української матері, були успішними, бо її високо освічені сини стали свідомими українцями. Старший, Тарас, заінтересований в науці, культурі та політиці, а молодший, Всеволод, загально діяльний, а своїм довголітнім вкладом в пластовий рух здобув собі признання та пошану в цій Америці.

Як дружина, Орися була повновартісною. Вона не тільки доглядала домашнього вогнища, але була і дійсно товаришкою життя. Вона працювала у шпиталі свого чоловіка як секретарка, як медсестра та допомагала у всьому. Тому їхнє подружнє життя увінчалось щастям і тим творило ублагороднючий вплив на їхніх дітей. І д-рові Миколі,і Орисі найбільшою втіхою в їх останніх роках життя була свідомість, що залишають по собі нащадків, які підуть за їхнім прикладом. Продовження роду Гнатчуків тепер спадає на плечі старшого сина, Тараса, д-ра психології; на його дружину, Меліту; на їхніх дітей, Ларису і Марка; на молодшого сина, Всеволода (Дуська), інженера; на його дружину Христину і на їхніх дітей, Оксану і Мирона. Вони є запорукою такого майбутнього, якого Орися бажала собі і своєму народові.

Маруся Бек

Вшануймо пам'ять мистця П. Холодного, мол.

Під патронатом Патріярха Мстислава і Архиєпископа-Митрополита Стефана Сулика при Українському Музеї в Ню Йорку створено Комітет вшанування пам'яті мистця Петра Холодного, мол.

Завдання комітету полягає в тому, щоб насамперед організувати виставку в Українському Музеї в Ню Йорку, на якій експонуватимуться твори мистця: малярство, іконопис, графіка, фотографія з іконостасів, вітражів та мозаїки. Куратор виставки -- Святослав Гординський. Відеофільм про П. Холодного мол., який висловлює свої думки про іконопис в процесі творчої праці над іконою, підготує Святослав Новицький. До виставки буде видана монографія про життєвий і творчий шлях мистця, ілюстрована численними репродукціями з його праць. Автори статтів монографії — С. Гординський та Христина Сай-Ганкевич.

Після закінчення експонування виставки в УМ, її буде достосовано до показу поза Ню Йорком. Ми хочемо ознайомити світ, а головне Україну, з творчістю одного з найвизначніших українських мистців XX століття, який творив поза межами батьківщини. Творчість Холодного надзвичайно цікава тим, що він був продовжувачем візантійського стилю в українському релігійному малярстві. Слід відзначити, що розвиток релігійного мистецтва в Україні гальмувався і нищився совєтською владою і творчість мистців у діяспорі була закономірним процесом продовження традицій українського іконопису.

Для організації виставки необхідно витратити кілька десятків тисяч долярів. Фотографування ікон з іконостасів та вітражів, які знаходяться у церквах — велика та коштовна справа. Для того, щоб зробити відеофільм та видрукувати монографію також потрібні великі гроші. Тож звертаємося до всіх, хто розуміє значення творчости П. Холодного, мол., в історії українського мистецтва, з проханням скласти пожертви на увічнення його імени. Ми віримо, що на наш заклик відгукнуться парафіяни церков, які прикрашає своїми творами П. Холодний, мол., а також всі шанувальники його творчости і тоді стане можливим здійснення нашого пляну.

Пожертви, які можна відтягати від податку, просимо слати на адресу: The Ukrainian Museum, 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003. Чеки просимо виписувати на: The Ukrainian Museum—Cholodny Fund

Комітет: Анатоль Гончаренко, Володимир Грицин, Осип Данко (голова), Любов Дражевська, Лев Коленський, Валентина і Юрій Кузьмичі, Галина і Роман Петренки, Марія Січинська, Ірина Федишин.

В ЧЕТВЕР, 30-ГО СІЧНЯ, на Козлодуйському атомовому реакторі в Болгарії сталася чергова аварія. Вийшла з ладу потужна помпа, у висліді чого продуктивність одного із шести бльоків впала вдвічі. Козлодуйську станцію збудовано за застарілими совєтськими проєктами і МАҐАТЕ давно рекомендує закрити її, однак для країни зробити це нелегко, оскільки тут виробляється 40 відсотків всієї електроенерґії Болгарії.

УКРАЇНА ПІДПИСАЛА угоду з Ісламською Республікою Іран щодо постачання іранської ропи і ґазу. Протягом 1992 року Іран доставить в Україну 3 біл. кубічних метрів ґазу і 4 міл. тонн ропи.

В ЧЕТВЕР, 30-ГО СІЧНЯ, міністер оборони України Костянтин Морозов під час зустрічі з членами польської делеґації повідомив, що Україна має намір стати членом Політичної ради НАТО. Міністер сказав також, що до 1995 року кількість українських збройних сил становитиме 230—240,000 осіб. З півмільйона військовослужбовців, які знаходяться нині на території республіки, на вірність Україні присягнуло 72 відсотки.

Парлямент...

(Закінчення зі стор. 1)

читанні проєкт закону про службу національної безпеки України, а також положення про порядок фінансування та матеріяльне забезпечення Служби Національної Безпеки України.

Голова Соціялістичної Партії України Олександер Мороз, після закінчення сесії Верховної Ради України, розповсюдив серед журналістів заяву СПУ. У заяві, що стосувалася закону про приватизацію, зокрема, сказано, що „головний недолік, без усунення якого закон не повинен вступити в силу, полягає в тому, що трудовий колектив, в особі його органів самоуправління, чітко не визнаний самостійним об'єктом роздержавлення, котрому повинно надаватися переважне право на придбання у власність свого підприємства. А також забезпечувати всілякий захист і підтримку цього права з боку місцевих рад народних депутатів. ...Економіку України з кризи можуть вивести не стільки підприємливі люди, — вважає СПУ, — як асоційовані трудящі, котрі працюватимуть на себе".

Нащадок...

(Закінчення зі стор. 1)

журналу „Дружба Народів", а серцем „Українського Кур'єра" і його мотором стала Лариса Триленко.

На наше запитання чи наш гість має тут в ЗСА якесь завдання, довідуємося, що він приїхав на стипендію Кандського Інституту Українських Студій в Едмонтоні писати працю про національні меншості в Україні. Тепер він перебуває в ЗСА, де робить розшуки в бібліотеках УВАН, НТШ та публічних американських бібліотеках. На його думку добре було б, щоб саме ця праця вийшла англійською мовою, бо проблема цікава і актуальна, зокрема тепер коли міжнаціональні стосунки між Україною і іншими народами розвиваються.

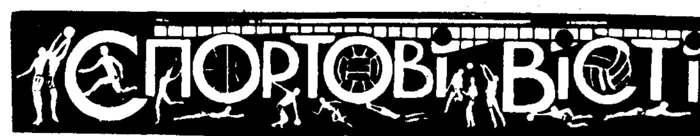
Ми, однак, вертаємося ще із питаннями до нашого гостя відносно української громади в Москві та її завдань. При тому згадуємо, що саме тепер багато українців зупиняється в Москві, чи саме з тамошнього летовища вирушають в заокеанську дорогу і тому цікаво, чи українці Москви допомагають своїм землякам.

О. Грушевський вияснює, що вже п'ять років українська громада домагається в Москві власного будинку, але також ще не має, як також не має спільного храму. Але всі українські організації в Москві об'єдналися в Координаційну Раду і дружньо співпрацюють. Наш гість підкреслює тут величезний вплив, що його мав на розвиток українського життя столиці Росії Євген Сарий, що тепер працює у постійному представництві України в Москві. Він підтримує Рух як член Української Республіканської Партії. Батьки були вивезені і тому Є. Сарий, уродженець Далекого Сходу, завжди стає в обороні тамошніх українців.

Розуміється, наш гість завважує, що крім цієї важливої потаті українського політичного життя, в Москві до його розвитку у теперішній силі допомогли також інші особи.

Теперішня поява тижневика „Український Кур'єр" є вислідом праці усіх їх та надією, що ще і цим шляхом буде виміна інформаціями та буде зв'язок також із діяспорою.

Переглядаючи журнал бачимо в ньому багатий матеріял різних напрямів так політичного, як і культурного та історичного, а появляється він українською та російською мовами тиражем 5,000 примірників.

Редагує Омелян Твардовський

Українські олімпійці мріють виступити під прапором України

Наприкінці грудня в Києві відбулося свято олімпійських надій, в якому взяли участь 94 найкращі українські спортовці на чолі зі славним у цілому спортовому світі Сергієм Бубкою. В театрі оперети майстри мистецтва влаштували для цих спортовців концерт. Після цього відбулося прийняття, в якому спортовців зустріли депутати Верховної Ради України, а також заступник Голови Верховної Ради Володимир Гриньов. Присутнім на цій зустрічі був і голова НОК України В. Борзов, він же міністер справ молоді і спорту. Відповідаючи під час зустрічі на бажання українських спортовців виступати в Барсельоні під прапором України, самостійно, Борзов заявив, „що ще чіткої картини нема. Які тут складності? Ви знаєте, продовжував Борзов, що понад половину олімпійської програми становлять командні (дружинові) види. І право виступати в них завойовується шляхом попередніх змагань. Велика група наших земляків уже здобула таке право. А тепер припустимо, що ми все ж одержимо від МОК визнання і водночас дозвіл на виступ самостійною командою. Що буде з тими спортсменами, які в отих самих збірних?"

Коли кореспондентка запитала Борзова: „Збірних — чого? Країни ж не існує", Борзов відповів: „Збірних покищо визнаної МОКом держави. Тим, хто виступає в індивідуальних видах, легше. Над їхніми спортовими долями немає загрози. От саме все це ми теж плянуємо, продовжував Борзов, обговорити з Самаранчем (голова МОК). Проситимемо його про вийняток з огляду і на політичну ситуацію, і на прагнення України одержати своє законне олімпійське право".

В дальших розмовах Борзов звертав увагу на ряд інших труднощів: фінансову, справу виготовлення атрибутики, мовляв, „покищо не затверджені державні символи України" і ін.

Ясно й недвозначно висловився Сергій Бубка, який схвильовано сказав: „Усі українські олімпійці мріють про той день, коли пройдуть олімпійським стадіоном під прапором України".

Колосков скаженіє...

Участь України в черговій Олімпіяді — не єдина турбота сучасних спортових діячів України. Ми вже інформували наших читачів про те, що в цьому році, вперше в історії українського спорту в Україні, розпочнеться свій національний футбольний чемпіонат. Не так легко приходиться футбольним клюбам України вирватися з московського припону. Поки що Україну ще не прийняли до Світової Футбольної Федерації (ФІФА), в якій ще й досі на пості віцепрезидента сидить, від вже не існуючої футбольної Федерації СССР Вячеслав Колосков, смертельний ворог самостійної України. Він, як раніше генсек Ґорбачов, старався втримати СССР, усіми силами пробує ліпити імперську футбольну лігу, вживаючи при цьому різні трюки, включно з брехнею, застрашуванням і провокаціями.

„Я не можу допустити, щоб федерація футболу країни, якої вже не існує, продовжувала здійснювати диктат по відношенню до федерації і клюбів незалежної України, — заявив голова федерації футболу України Віктор Банников. Ми виконали всі зобов'язання перед федерацією футболу СССР, діяли чесно, відкрито, до кінця сезону брали участь у змаганнях. 13 грудня Федерація футболу України вийшла із складу союзної, спираючись на проголошення республіки, як незалежної держави. Невже в такій ситуації Колосков сподівається, що може зберегти право диктату. Він на це не має ніяких юридичних обґрунтувань..."

Як виявляється, Колосков пустив в хід не тільки погрози, а й відверту дезінформацію. Стало відомо, що на адресу дружин в Україні, які виступали в чемпіонаті СССР, надійшли телеграми з вимогою підтвердити їхню участь в чемпіонаті 1992 року. Колосков теж поширює чутки про юридичну незахищеність українських клюбів, про те, що Федерація футболу України, а також інших суверенних держав, колишнього союзу на міжнародній арені виступатимуть у ролі статистів, будуть неконкурентоспроможними. Він випускає заклики до того, щоб футболісти українських клюбів розбігалися по клюбах інших республік, головно до Росії і що необхідно замість Федерації футболу СССР створити нову асоціяцію, зберігши при тому централізоване керівництво під його проводом. Він теж вперто закликає вихованців українського футболу обов'язково з'являтися на тренувальні збори збірних команд неіснуючого СССР. Колосков грозить, що перша збірна України не зможе взяти участи у відбірних іграх наступного европейського футбольного чемпіонату.

Тотальний наступ політруків центральної футбольної влади пояснюють їхнім небажанням усвідомити реалії сьогодення, відмовитися від бюрократичних методів управління, прагнення сидіти на теплих місцях, які вони зайняли в „добрі" застійні часи.

Важко їм погодитися з долею, що навістила цю останню жахливу тюрму народів, в якій вони виконували собачу службу. Реальна загроза втрати своєї позиції на пості голови Федерації СССР і разом з цим крісла віцепрезидента ФІФА, вдарила Колоскова по амбіції до тієї міри, що він захворів на серце і був змушений в Москві викликати швидку допомогу.

31-го травня в Києві відбудеться фінал за Чашу України

Федерація футболу України затвердила плян ігор за Чашу України. Перша рунда почнеться 16-го лютого. Всіх учасників стартового етапу поділено на десять груп. У першій гратимуть: „Колос" Нікополь — „Полісся" Житомир, „Сталь" Комунарськ — „Закарпаття" Ужгород. Переможці відбудуть чергові ігри 23 лютого. Переможець цих змагань гратиме з одеським „Чорноморцем" 1-го і 14-го березня в 1/8 фіналу.

Відповідно до тієї схеми проходитимуть ігри в таких групах: „Автомобіліст" Суми — „Нива" Тернопіль, „Вагонобудівник" Стаханов — „Хімік" Северодонецьк. Переможець зустріне запорізький „Металург".

„Карпати" Кам'янка-Бузька — „Нива" Вінниця, „Маяк" Очаків — „Зоря" Луганськ, переможець гратиме з київським „Динамо". СКА Київ — „Кривбас" Кривий Ріг, „Ворскла" Полтава — „Десна" Чернігів. Переможець гратиме в 1/8 фіналу з переможцем наступної групи. СКА Одеса — „Суднобудівник" Миколаїв, „Волинь" Луцьк — „Торпедо" Запоріжжя. „Чайка" Севастополь — „Таврія" Симферопіль, „Галичина" Дрогобич — „Нафтовик" Охтирка. Переможець гратиме з переможцем наступної групи.

„Поліграфтехніка" Олександрія — „Прикарпаття" Івано-Франківськ, „Темп" Шепетівка — „Кремінь" Кременчук.

„Шахтар" Павлоград — „Кристал" Херсон, „Кристал" Чортків — „Приладист" Мукачів, переможець гратиме в 1/8 фіналу з харківським „Металістом".

„Карпати" Львів — „Динамо" Біла Церква, „Дніпро" Черкаси — „Верес" Рівне. Переможець зустрінеться з донецьким „Шахтарем". „Поділля" Хмельницький — „Буковина" Чернівці. Переможець зустрінеться з „Новатором" Маріюполь. Краща дружина цього поєдинку зустрінеться з дніпропетровським „Дніпром". Чвертьфінальні ігри заплянованi на 11-го квітня і 3-го травня. Півфінали — 14-го і 26-го травня ц. р.

Подав **О. Твардовський**

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАРЛО ГРИЦИШИН член УНС Відд. 466-го Т-ва ім. Івана Франка в Брентфорді, Онт. помер 12-го вересня 1991 року на 91-му році життя. Нар. 1900 року в Україні, село Перепильники, пов. Зборів. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Юлію (Кравець), дочку Ґері МекКі з мужем Роном, сина Джеф з дружиною Пеґґі, внуків Перрі і Род і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 14-го вересня 1991 року на цвинтарі Мт. Говп в Брентфорді, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Крутиголова, секр.

Д-р ІВАН ДАЧИШИН член УНС Відд. 221-го в Чикаґо, Ілл. помер 26-го жовтня 1991 року на 75-му році життя. Нар. 15-го липня 1916 року в Мостиськах, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Софію, доньок — Рому Яцуру й Ірину Стасюк та брата Юрія. Похорон відбувся 29-го жовтня 1991 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Карачевський, секр.

ІВАН ЄРЕМЕНКО член УНС Відд. 240-го Т-ва ім. Є. Коновальця в Пармі, Огайо помер 7-го листопада 1991 року на 76-му році життя. Народився 1915 року. Залишив у смутку дружину Анну, доньок: Валентину, Ніну і Ліду і п'ять — Дженіфер, Андрія, Елізабет, Вікторію і Катю. Похорон відбувся 11-го листопада 1991 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Богдан Семків, секр.

ВІНЦЕНТ Т. ПОТТЕР член УНС Відд. 350-го Б-ва св. Арх. Михаїла в Стемфорді, Конн. помер 10-го листопада 1991 року на 76-му році життя. Нар. 1915 року в Стемфорді, Конн. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Доналда і дві дочки — Джейн Бімонт і Вірджінію Россі та сестру Марію Томпсон; 11 внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 14-го листопада 1991 року на цвинтарі Fairlield Mem. Park **в Стемфорді, Конн.**

Вічна Йому Пам'ять!

Тома Фінів, секр.

МИХАЙЛО СТРАҐ член УНС Відд. 156-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Брукгевен, Па. помер 26-го жовтня 1991 року на 76-му році життя. Нар. 2-го грудня 1912 року в Гартфорді, КТ. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Сонію Волянську-Страґ, сина Роналда, дві сестри: Катерину Іванців і Стеллу Гнатів в Україні, троє внуків і одного правнука. Похорон відбувся на цвинтарі Ловн Крофт в Линвуд, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

СЕМЕН ВАСИЛЕНКО член УНС Відд. 488-го у Фініксі, Арізона, помер 15-го жовтня 1991 року на 87-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку доню Таню, 3-ох внуків і одного правнука. Похорон відбувся 17-го жовтня 1991 року на місцевім цвинтарі у Фенікс, Арізона.

Вічна Йому Пам'ять!

Олександер Лінeвич, секр.